

bi se obrnil, da bi poprej zaspal. Glej! — tudi cigan se je užé stegnil pod svojim vozom in pokrnil si glavo s kožuhom. Žid skoči po konci in kriči:

„Továriš, kaj počneš? Si-li pozabil vrste? Ti moraš stražiti konje!“

„A, kaj bom stražil — odgovori ta — jaz imam črno kobilo, po noči je torej nihče ne vidi in je tudi ukradel ne bode; kdor ima belo, ta naj straži!“

Žid je dolgo kričal in se branil; a bal se je, da bi mu ne ukrali konja, in zato je šel na stražo; — a cigan je prespal mirno tudi drugo noč.

Ruski ep. V. Dalj, posl. Ksaverij.

— * —

Zviti Kalmik.

Kalmik ukradel je na paši tele, dejal je iz kože in sè svojimi továriši pojedel ne pustivši niti koščice ne. — Na večer šel je iskat gospodar svojega teleta in srečavši Kalmika počel ga je izpraševati: „A glej, brate Ivan Ivanovič, nijsi-li videl mojega teleta?“

„Tvojega teleta? — Ali óno, ki je bilo marogasto?“

„Dà, dà marogasto!“

„Belokopitka, ali ne?“

„Nu dà, belokopitka, užé je pravo?“

„In desno uho nekaj bolno? In okolo vrata je imelo zanjko?“

„Dà, uže je pravo, rečem, pravo je! Kje je zdaj? Ali si je videl?“

„Jaz? — Ničesar nisem videl.“ — In šel je svojim pôtem.

Ruski ep. V. Dalj, posl. Ksaverij.

— * —

M a t i.

V knjigi človeškega življenja najlepša in najslajša beseda je: mati. Ona je prva in najboljša dobrotnica človeškega rodú. Vse besednjake in knjige največjih modrijanov naj premeče človeška roka, slajše besede ne najde od besede moja mati, moja mila, dobra mati. Imamo besede moja draga, moja ljuba, mila, sladka, ljubeznjiva, ali vse te besede nimajo nobene mílote, nobene sladkote, nimajo pravega značaja ne jedra v sebi, ako se jim ne dodá beseda mati. Moja draga mati, moja ljuba mati, moja mila mati, moja sladka in ljubeznjiva mati; blagor meni mati moja, ker ste me porodili in vzgojili tako srečnega, da živim v tolikej sreči, tolikej časti, tolikem spoštovanji in tolikej slavi. Vse to lepše zvení v ušesih, lepše odjekuje v srci in duši, ako pridenemo besedo „mati.“ Če smo v veselji, ključemo ime svoje matere; naj bi bili stari čez sto let, nikoli ne pozabimo imena svoje dobre, presladke matere. Zatorej, preljubi moji otroci, ljubite svojo mater kakor svojo največjo dobrotnico, ljubite jo kakor svojega najboljšega angela, brez katerega ne morete ne živeti ne umreti, da bi se ga ne spominali; — ljubite svojo mater, ker ona vam je jedina ljubezen, s katero se opravičujete pred Bogom in pred ljudmi, da ste dobri in pošteni otroci, ako ljubite svojo mater in svoje starše.

(Iz „Boke Kotorske.“)

— * —